

H

Les ales del progrés

e llegit alguns articles sobre l'ús dels ordinadors en l'art d'escriure. Tal com era inevitable, s'han perfilat immediatament dos bàndols: els partidaris i els contraris de les noves tècniques. I més tímidament, en un tercer terme, els qui sense entusiasme ni aversió confessen que acabaran *caient-hi*.

De moment, em sembla detectar una certa confusió sobre el tema. No és, exactament, que s'escrigui amb ordinador, sinó que alguns ordinadors ofereixen la possibilitat d'ésser utilitzats com a processadors de textos. La veritat és que hi ha molts ordinadors que no serveixen com a processadors de textos, i algun d'aquests darrers, tots sols, no serveixen en absolut com a ordinadors. Això caldria deixar-ho ben clar quan es formulen judicis —a favor o en contra— de les noves tècniques.

Seria bo, per arribar a decisions en ferm, revisar el passat, no pas tan remot com això. Quan es van substituir les plomes d'oca per les plomes d'acer, algú va dir que es perdia una calidesa inestimable. Quan de les plomes metàl·liques amb mànec, de les de sucari al tinter, es va saltar cap a les estilogràfiques, també van sorgir lamentacions nostàlgiques. Després, la carrera va continuar: les màquines d'escriure purament mecàniques, les elèctriques, les electròniques, les de transferència tèrmica, fins a arribar als processadors de textos actuals.

Hi ha, en tot aquest procés imparabile, un

aspecte que s'oblida sovint. Una cosa és escriure al batec de la inspiració i l'altra passar en net. Si l'autor té en compte tot el que es deriva del seu treball, allò que *ve al darrera*, posarà una cura especial en la pulcritud dels seus originals.

Vull dir: no hi ha res que impedeixi d'escriure de primera alenada, amb ploma d'oca, amb llapis, amb estilogràfica o amb bolígraf o a màquina. Ens consta que hi ha gustos per a tot. Però un mínim de consciència professional, de coneixement de l'ofici, ens obligarà a tenir present que els escrits seran revisats per correctors i sotmesos a teclistes de composició.

He treballat durant anys en editorials, i sé la feina que poden donar els textos de mala cal·ligrafia o de mecanografia descuidada. Arriben a la fase final de correcció i composició veritables jeroglífics, alguns difícilíssims d'interpretar. El mal gros és que els escriptors solen ésser susceptibles, reclamen una fidelitat incondicional a les seves creacions, com si n'estiguessin enamorats.

Ve, aquí, la qüestió de posar en net. És on el processador de textos adquireix un gran valor, perquè permet fàcilment correccions netes, abans de donar els originals a la impressora. Cal una mica de pràctica que s'adquireix de seguida, i el cert és que tothom que hagi après a escriure a màquina —poc o molt— es familiaritza aviat amb el nou instrument.

Diversos escriptors ja ens han donat la seva opinió. M'agradaria, ara, conèixer els balanços que han fet de les noves eines els correctors i els teclistes de composició. Ells han de treballar sobre originals de tota mena i tenen elements de judici per a emetre un veredict. Jo els preguntaria: us faciliten la feina els treballs fets amb una impressora de processador de textos? Hi trobeu algun avantatge que us faria aconsellable el seu ús?